

на каменъ столъ седи унилъ,
подпрѣлъ ужасенъ ликъ съ рѣка,
бездвиженъ погледъ устремилъ —
като че въ вѣчността е впилъ —
лицето въ сълзи, кръвь и потъ.
А капкитѣ въ дълбоки мракъ
минутитѣ измѣрватъ пакъ.
И сякашъ край на този животъ
вещаятъ вѣтърътъ, вълнитѣ.
На сова тѣженъ гласъ долита,
и полунощъ като презъ сънъ
отмѣрва равномѣренъ звънъ . . .

